

‘Ook met hiv kun je van jezelf houden’

Eliane Becks Nininahazwe (37) is in Amersfoort bekend als de vrouw die de Afrikaanse cultuur met zang en dans tot leven brengt. Dat leven ziet zij, ondanks haar hiv, met sprankelende ogen tegemoet.

BURUNDI IS HET geboorteland van Eliane. Een land dat in de jaren '90 totaal verscheurd was. Geweld tussen Hutu- en Tutsistammen veroorzaakte meer dan 250.000 doden en honderdduizenden burgers sloegen op de vlucht.

PASPOORT

NAAM

Eliane (37)

GEZIN

getrouwd met Michel en moeder van drie kinderen: Loris (13), Rio (8) en Akira (6)

BEDRIJF

Indonongo: muziek, poëzie en dans uit Afrika

LEVENSOTTO

‘als het leven jou 100 redenen geeft om te huilen, geef het leven dan 1000 redenen om te lachen.’

Eliane: ‘Eén van mijn zussen is tijdens de geboorte van haar kind overleden, omdat ze niet naar het ziekenhuis kon. Als je in die tijd van A naar B wilde gaan, was de kans groot dat je neergeschoten werd.’ Toch heeft opgroeien in deze omgeving Eliane de kracht gegeven om altijd positief te blijven als het tegenzit. Een kracht die zij goed kon gebruiken toen bleek dat zij hiv heeft.

Schrikken

‘In 1999 werd bij mij diabetes vastgesteld. Ik was erg mager geworden en had last van hypo’s (te lage bloedzuikerspiegel, red.). Ik moest mijn dieet grondig aanpassen en daarvoor moest ik van school af, waar ik intern verbleef. Het was een zware tijd. Maar mijn bloed werd regelmatig gecontroleerd en ik kreeg medicatie, waardoor ik mijn leven weer kon oppakken. Ik werd verliefd en raakte zwanger van Loris, mijn dochter. De jongen waarmee ik was, voelde zich echter niet klaar voor het vaderschap en verliet mij na vier maanden zwangerschap. Ik besloot de baby te houden.

‘Ik weet nog steeds niet hoe of wanneer ik geïnfecteerd ben geraakt.’

Gelukkig leerde ik vier maanden na haar geboorte Michel, mijn man, kennen. Een Nederlander die voor zijn werk in Burundi woonde. Hij reist veel voor

zijn werk en daarom verhuisden we naar Angola. Natuurlijk moest ik hier weer naar het ziekenhuis voor mijn diabetes. In Angola is het wettelijk verplicht dat er bij een eerste bloedonderzoek ook op hiv wordt getest. Ik vond dat helemaal niet erg, want ik wist zeker dat alles okay was. Ik was immers al negatief getest in het verleden. Ik schrok dan ook enorm toen ik positief werd getest. Ik weet nog steeds niet hoe of wanneer ik geïnfecteerd ben geraakt.’

Doodskist

‘Het was mijn droom om samen met mijn man kinderen te krijgen. Dat was dan ook het allereerste waar ik aan dacht toen ik de diagnose kreeg. Als antwoord op mijn vraag of ik met hiv nog kinderen kon krijgen, zei de Angolese arts: “Kinderen? Ga liever een doodskist voor jezelf uitzoeken”.

‘Mijn man was mijn hiv-consulent.’

Ik ging naar huis, sloot mezelf op in mijn kamer en huilde aan één stuk door. Mijn man was woedend toen hij thuiskwam en hoorde wat er was gebeurd. Hij wist het één en ander van de ziekte af en kon mij geruststellen. Met hiv is prima te leven. Hij zei: “Jij bent al gewend om medicijnen te slikken voor je diabetes. Nu komen er gewoon nog wat tabletten bij”. Mijn man was mijn hiv-consulent. Een andere heb ik nooit gehad. We wilden niet

terug naar dat ziekenhuis en gingen naar een goed ziekenhuis in Zuid-Afrika. Daar kreeg ik mijn medicatie. In Afrikaanse landen rust nog een groot taboe op hiv. Als ze medicijnen vinden bij de douane, dan gaan ze hardop vragen waarvoor die dienen en dan weet iedereen ervan. Dat wilden we niet. Het woord hiv kan je beter niet noemen in Afrika. We gingen elke drie maanden en hadden dan een voorraad bij ons. Die verstopten we in bidons, in de koffer van mijn dochter tussen het speelgoed dat geluid maakte, tussen de luiers en wat niet meer.’

Muziek als medicijn

‘We zijn uiteindelijk in Nederland gaan wonen. Ik was eerst alleen in Burundi in afwachting van mijn visum. Met een baby op mijn arm heb ik mezelf in drie maanden Nederlands geleerd. Ik wilde perse kunnen communiceren als ik hier aankwam. Ik ben doorgegaan met wat ik altijd al het liefste deed: muziek maken, dansen en gedichten schrijven. Muziek is voor mij geluk. Je kunt mij een dag van tevoren bellen voor een optreden en ik kom. Zonder voorbereiding, puur op gevoel. Door muziek krijg ik zoveel licht van binnen. Muziek heeft geen grenzen, de boodschap ervan reikt zo ver. Ik bespeel de indonongo, wat ook de naam van mijn bedrijf is. In Nederland ben ik de enige Burundische vrouw die deze één-snarige viool bespeelt.

Het is gemaakt van de hoorn van een koe. De koe is heel belangrijk in Burundi. Daar worden vrouwen met koeien vergeleken. Als iemand je een groot compliment wil maken zegt hij: “Je hebt ogen als een koe”. Daar mag je als vrouw heel trots op zijn. De koe is dan ook het logo van mijn bedrijf.’

Genieten

‘Mijn Facebook pagina wordt ook bezocht door kinderen uit Burundi. Ze zien wat ik hier allemaal doe, de foto’s waarop ik muziek maak met de Burundische vlag op de achtergrond. Ze luisteren naar mijn CD en zijn trots op me. Sinds kort ben ik helemaal open over mijn hiv. Ik vroeg ze: als je wist dat ik hiv had, zou je dan nog steeds voor me applaudiseren? Sommigen konden het niet geloven.

‘Als je valt, sta dan op en lach. Dan gaat het verdriet vanzelf weg.’

Ik wil de nieuwe generatie een boodschap meegeven: ook met hiv kun je van het leven genieten. Als je valt, sta dan op en lach. Dan gaat het verdriet vanzelf weg. Binnenkort vertrek ik met mijn dochter voor een maand naar mijn moederland. In Gihanga, mijn geboortedorp, ga ik dansen en zingen bij een bijzonder evenement, het *Peace and Sport Program*. Dit is een programma dat speelt in Burundi, Congo, Tanzania en Rwanda.

Door mijn optredens kan ik kinderen bereiken en ze iets meegeven: dat je nooit moet opgeven. En hun moeders wil ik vertellen dat er ook met hiv te leven is, dat je zelfs gezonde kinderen kunt krijgen. Ik kan mensen die hiv hebben hoop geven. Als je al zoveel jaar leeft met hiv, dan mag je er trots op zijn dat je het hebt gered. Mij hebben ze elf jaar geleden verteld dat ik een doodskist kon gaan uitzoeken en kijk nu naar wat ik heb bereikt! Ik doe nog alles wat ik deed, ik dans nog steeds en heb gezonde kinderen. Ik wou dat ik die dokter in Angola nog eens kon vertellen hoe het nu met mij gaat. Het is belangrijk om positief in het leven te staan. Bepaal voor jezelf een doel en laat je door niets of niemand tegenhouden. Er zijn mensen die je tegenwerken of willen neerhalen, maar zorg ervoor dat je door blijft gaan. Vertel jezelf dat je mooi bent en hou van jezelf. Alleen dan kun je ook van anderen houden.’ ■

*‘Tout est rose partout
Tout est floraison
C’est le printemps de la vie
Rejoissons nos coeurs
Oh! Tout est rose!!’*

Gedicht van Eliane

Bookings:

Tel: (06) 124 63 713
Email: indonongo@hotmail.com
www.indonongo.nl